

vsak dan hodila na pošto, dokler ne bom dobila odgovora.

Še na pirhe bi Te povabila, če boš utegnila priti. Ti ne veš, kako rada bi Te že videla!

Tvoja

Francika.

Matko Krevh: Zelene hlačke.

Z učenci drugega in tretjega razreda deške šole pri Sv. Petru ob Mariboru sem šel na izlet. Po dveurni hoji smo sklenili, da počijemo. Nekateri so že gredoč segali v malhe po kruh, seveda bolj na skrivaj, ker bi bili drugače kregani. »Kadar ješ kruh, sedi pri miru, da ne boš trosil drobtin!« Tako so me učili rajnka mamica.

Poiskali smo si primeren prostor. Jaz sem se usedel na bruno, ki sem ga prej pogrnil z robcem; dečki so se pa utaborili kar po trati okrog mene.

»Gospod, ali se bojite za hlače?« me je v šali vprašal okroglolični Konrad iz Hrence, ko je videl, da sem razgrinjal robec.

»I seveda!« Vsak mora skrbeti za svojo obleko. Ali ti ne?« Konrada je oblila rdečica. Bil je priden učenec in rad sem ga imel; morda predvsem zaradi tega, ker je bil sirota — že davno mu je umrla dobra mamica.

»Gospod, kakšne hlače ste pa imeli takrat, ko ste se kot majhen deček postavljali na glavo?« To modro vprašanje je stavil moj dragi, navihani Dolče, junak v plavanju in sankanju.

»Odkod pa veš, da sem se postavljaj na glavo?«

»V ‚Angelčku‘ so vas naslikali tako.« (Oh, gospod urednik! Zakaj ste me takrat naslikali! Zdaj vedo vsi moji mladi prijatelji, kakšen sem bil v tistih časih, ko sem začel letati za ovci — kar s prstom kažejo na sliko.)

»Naslikali so me res,« sem povzel besedo, »toda popolnoma me niso zadeli« —

»Zakaj ne? Povejte!« je letelo od vseh strani.

»Na sliki nosim cele hlačke, dočim so bile v resnici na več mestih zašite.«

»Aha, ker ste jih raztrgali!« se je z nasmeškom pošalil Dolče ter pokazal svoje zdrave, lepe zobe.

»Tako seme poredno sem bil, kakršno si zdaj ti. Jezika si sicer nisem olupil na mrzlem železu,« — pogledal sem Dolčka po strani ter videl njegovo zadrego, — »pač pa sem si nekoč svoje hlačke pobarval zeleno, kar je imelo za posledico — šibo.«

»Povejte, kako je bilo,« so silili od vseh strani vame mladi izletniki. Ker so še nekateri drobili z zobmi kruhek, sem porabil to priliko ter povedal radovednim poslušalcem zgodbo o zelenih hlačkah.

»Poletno nedeljo je bilo. Okrog desete ure sta se gnala oba pastirja ovce in živino v hlev. Kaj zdaj? Zmenili smo se, da gremo na Kerniško sečo¹ nabirat šmarnice.

Ni mi bilo sicer treba služiti za pastirja, a vendar sem rad pomagal ovčarju pri paši. Ej, je bilo včasih prijetno na visoki planini! Nikdar ne pozabim tistih veselih uric na šlemenu, to je na tratici vrh planine. A še vse lepše se mi je zdelo skakati po Kerniški seči.

Vsepovsod trata, nikjer prepada ali nevarnega skalovja — koga ne bi vse to zvabilo od doma? In razgled na vse strani, kakor da je sam Bog razgrnil svoj pisani plašč, da razveseli željne oči! V čistem zraku se nam je zdelo nebo modrejše in solnce svetlejše. Obdajal nas je božji mir, ki je tako čudovito vplival na naše mlade duše, da nam niti do iger ni bilo. Zato smo posedli po trati ter se zazrli v dolino, odkoder je prihajalo kakor na valovih pozvanjanje vélikega zvona pri župnijski cerkvi. Kaj vse smo videli s Kerniške seče! To se da samo gledati, opisati je nemogoče. Ej, moji dragi! Ko bi vas mogel peljati gor na tisto goro!«

»Škoda, da nimamo letala,« je vzdihnil podjetni Dolče.

»Škoda,« so ponavljali zamišljeno njegovi tovariši ter si vsak po svoje predstavljali, kako bi se peljali z letalom na Kerniško sečo, ki je še nikoli niso videli.

¹ Seča je travnat svet na planini, kjer kosijo le enkrat na leto takozvani »baloh«, ki je precej podoben rženim resam.

»Res, škoda! Pokazal bi vam, kako krasna je Mislinska dolina, kako lepa Koroška dežela in kako zanimive so obdravske pokrajine. Pokazal bi pa vam tudi »znameniti« kraj, kjer sem si pobarval svoje hlačke.«

Mladi roj izletnikov je spet postal živahen in navdušen.

»Joj, kako smo radovedni!« je šlo križemkražem.

»Potrpajte, vse vam povem.«

»Potrpljenje je božja mast,« je modro pristavil Dolče. Bog ve, kje se je naučil tega pregovora.

»Po solncu smo presodili, da bo treba misliti na odhod, zakaj uro daleč pod sečo smo bili doma. Hitro smo natrgali šmarnic ter se brž napotili domov. Pot je peljala čez Dobniško sečo, kjer so kosci le s težavo pokosili vsakoletni baloh. Zaradi nevarne strmine so pasli na njej le ovce in koze. Pa ti pride sosedovemu Pavleku predrzna misel v glavo: »Peljimo se čez Dobniško sečo. Bomo prej doma!« — Začuden smo obstali ter strmeli zdaj v Pavleka, zdaj v strmino.

»Pavlek, na glavo si padel,« sem mu dejal. »Kako naj se peljemo po tej strmini?«

»Po hlačah,« se je kratko odrezal Pavlek.

»Pa bi šlo?« je vprašal naš pastir Poldek.

»Ej, kolikokrat sem se že vozil po tej seči. Po balohu gre še lepše ko po snegu.«

»Poskusimo!«

Tako smo sklenili ter se že tudi lotili vožnje po hlačkah. Juhejajuh je šlo bliskovito po strmi seči. V nekaj trenutkih smo bili na cesti pod sečo. Kar škoda se nam je zdelo, da je tako hitro minilo. Vrnili bi se bili na ponovno vožnjo, ko bi bilo več časa.

Prišli smo ob pravem času domov. Hitro smo se naobedovali ter se kmalu razleteli po opravkih: pastirja z živino na pašo, jaz v gozd nad jagode. Vkljub prijetni vožnji po Dobniški seči in vkljub množini dišečih jagod pa pravega razpoloženja pri jagodah vendar ni bilo. Bilo mi je, kakor bi slutil nekaj neprijetnega. To »neprijetno« se je v resnici prikazalo proti večeru v osebi sosedu Dobnika, ki nas je prišel obiskat. V začetku se zanj nisem bogve kaj zmenil. Ko je pa začel govoriti o paglavcih, ki so se vozili po njegovi seči ter

tlačili že itak polzki baloh, sem postal pozoren. Da, še več — začelo mi je postajati vroče. Hitro sem jo hotel pobrisati skozi vrata, toda sosed je bil še urnejši. Prijel me je za roko, porinil me pred očeta — s hrbtom naprej — ter dejal: »Poglej njegove zelene hlačke! Po moji seči se je vozil pa škodo delal. Kdo je bil še poleg?« Očetov strogi pogled je zadostoval, da sem priznal vse. Kaj bi mi bilo tajenje tudi pomagalo, ko sem pa nosil na sebi jasen dokaz — zelene hlačke! Kako sva se pozneje pomenila z očetom, ne bom pravil, ker mi je sitno. Le toliko vam lahko zaupam, da moje hlačke po razgovoru z očetom niso bile več zelene. Kdo jih je iztepel, ni težko uganiti.«

»Ata«, so odgovorili enoglasno vsi izletniki ter jo udarili v prešeren smeh.

Fr. Rojec: Taščica.

*Taščica je ptičica prijazna,
skoro nič se ne boji ljudi;
ako grem skozi gozd in se ustavim,
brž kar blizu k meni prileti.*

*Po drevesnih vejicah skakljaje
se priklanja in cvrči glasno;
nekaj lepega pripoveduje,
jaz pa brž presodim, kaj je to.*